

Pintér Illangó, Jávor, Amádé és
Könyves Álmos

Égő művészet

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

© Pintér trió és Könyves Álmos, 2026.

© Borítókép: Gonda Mirjam képéből szerkesztve

© Illusztráció: Kackiás Abdiás – Varga-Mátyus Dorina (11. 19. 42. 45. 60. oldal), Csatári Iza (3. 14. 29. 58. oldal), és Huszkó Áron (4. oldal, gyerekillusztrátor), Egy Tigris élete – Gonda Mirjam (gyerekillusztrátor), Lázadók – Csatári Iza, Égő levél – Könyves Álmos

Családi Könyvek

ISBN: 978-615-6929-21-1

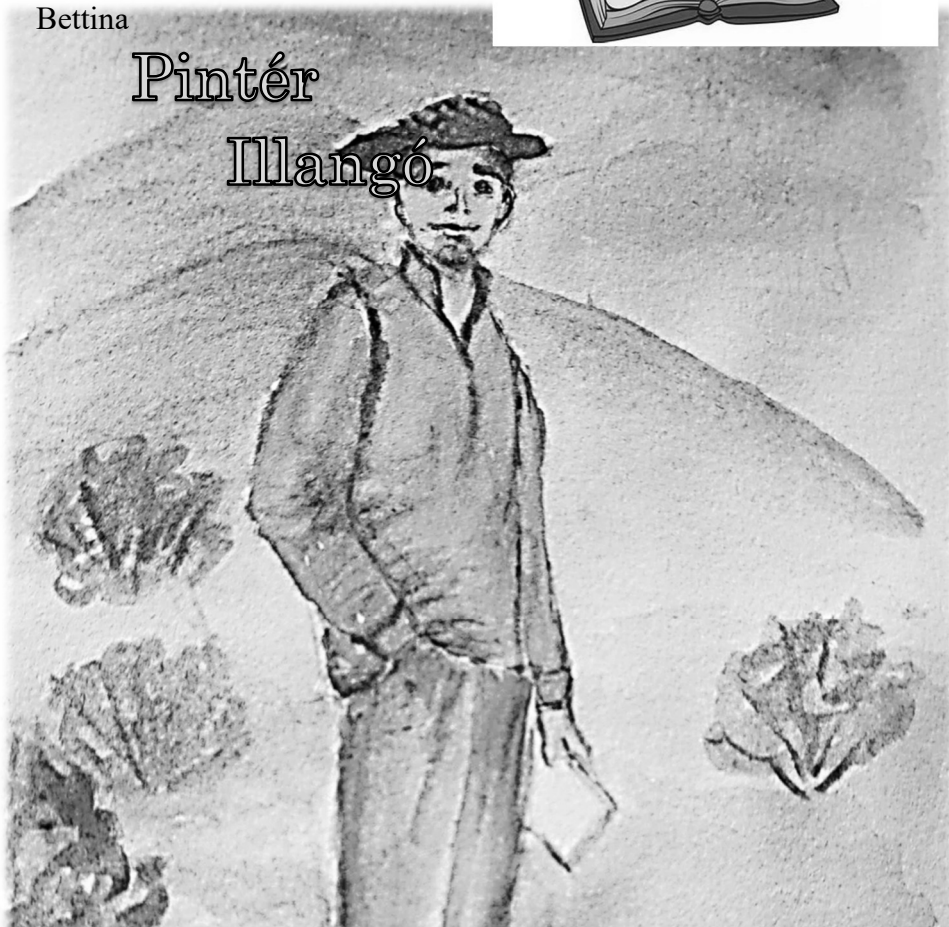
Kiadó: Pintér Zoltán

Szerkesztő: Pintérné Gépész
Bettina

Pintér

Illangó

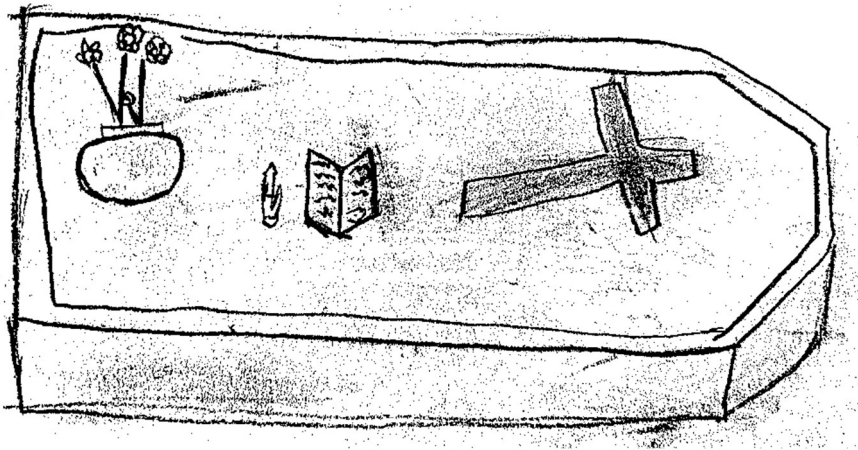
Kackiás Abdiás

– egy képzelt költő életrajza

Gyászbeszéd Abdiás emlékére

Bár Kackiás Abdiás sosem született meg, így meghalni sem tudott, most mégis gyászbeszédet mondunk felette, hisz bizonyosan mind meg fogjátok szeretni különös lényét, és hiányozni fog nektek, mert már csak a Mennyben és az emlékezetetekben élhet tovább. Biztosan mind hallottatok a tragikus eseményről, miszerint Abdiás, a világhírű költő tetemét az ottani munkások találták meg egy forró, augusztusi napon egy alföldi üvegházban. Előtte, a porban nehezen olvasható írást betűztek ki, ami egy vers nyomait mutatta. Tehát, közvetlenül a halála előtt is alkotott a mi kedves költőnk...

Drága alkotónk most már itt nyugszik a koporsóban és fent énekel az angyalokkal, bár nem is tud énekelni – de hiszem, hogy ezt a készséget biztosan megadta neki az Úr, ott, Fönt, miközben megtörténhetett az is, hogy újabb és újabb dicsőítő dalok írásával bízta meg. Nem is fontos mindez, hiszen egy a lényeg: már örökre boldog.

Abdiás életében is gyakran mutatkozott vidámnak, lelkesnek, de néha elkapta egy-egy rossz áramlat és akkor mogorva lett, túlon-túl mogorva. Nagyon érzelmes ember volt, mégis végtelenül magányos. Könnyen meg lehetett sérteni, de egyúttal megvigasztalni is – ezeket az élményeit mind-mind versbe foglalta. Egy-kettő értekezést is írt, amiben több dolgot megcáfolt: a szabad vers létezését, a lírai én kilétét, és még pár másik igen lényegi dolgot. Fő szenvedélyét azonban mindig is a versírás adta.

Abdiás járt éppúgy az egyenlítő mentén, mint az északi vidékeken, hiszen mindig is hajtotta egy különös kalandvágy, ami ezer helyre vezette túrázni. Költőnk sosem tudta, mikor fog felkerekedni és mikor tér vissza. Néha csak országon belül kalandozott, máskor az európai a földrészen, de a Földközi-tengert is átszelte, sőt az Atlanti-óceánon is átutazott.

Alapvetően jókedélyű természete ellenére Abdiásnak nem volt sok barátja: csupán gyermekkori pajtása, Ádám, de vele szétváltak fiatal korukban útjaik, alkalmilag futottak csak össze életük derekán. Rajtakívül csak a sarkkörön túli Öreg maradt számára, aki már életét vesztette néhány évvel ezelőtt, és az Afrikai, akinek utolsó levelét halála napján hajnalban írta a költő. Felnőtt éveiben negyedik (vagyis inkább első és legfőbb), örökkön örökké hú barátja pedig az Úr volt. Temetésén mégis hatalmas tömeg gyűlt fel, mivel verseinek ezernyi s milliányi rajongója akadt, ezért bizton kijelenthetjük, hogy Abdiás teljesítette neve jelentését: Isten szolgája volt.

Ujjongjon békében az Úrnál, míg mi történetét
regéljük el, amely sajnos szomorú véget ért, – bár
valahogy mindenkinek át kell lépnie evilág határait –
mert amikor Abdiás költői válságba jutott, mint
említettem már, belehalt a költészet helyett választott
tevékenységébe.

Ismerkedés

Volt egyszer egy ember. Nem volt se kicsi, se nagy. Épp közepes, bár az esze a nagykorúságot még nem érte el. Egy nap eldöntötte, megfürdik. „Jó, jó” – mormogod. „Ehhez nem kell világraszóló elhatározás. Mindennapi rutin!” Én meg azt felelem: „Nem, nem, félreértettél!” Mert ez az ember, akit egyébként mellékesen Kackiás Abdiásnak hívtak, egy tiszta, magashegyi tóban szeretett volna megmártózni. Ezt tűzte ki a céljául.

Egyik nap aztán úgy határozott, hogy másnap elindul. Hosszúnak ígérkezett az út, igaz, mert ő éppen egy hatalmas rónaság közepén élt a nagy, magyar Alföldön, ahol a nap nyáron minden dühét kitombolja. Akkor is éppen rekkenő hőség volt, amikor útra kelt. Legalábbis elméletileg éppen, de gyakorlatilag Abdiás szinte mindig utazott, na, jó, egy kis túlzással, de azt biztos állíthatom, hogy az évnék a felét töltötte csak itt, a faházában. Pillantsunk csak rá most erre a faházra!

Faluszéli házikó volt, még épp hogy csak odatartozott a település széléhez, inkább tanyának nevezhattük. Egy mini kertes tanyának, aminek csöppnyi kertjében alig lehetett térülni-fordulni, annyira pirinyó volt. Ez a házikót igazából nem is lehetett lakóépületnek nevezni, csak egy kerti Obi szerszámtároló volt, amibe Abdiás beköltözködött. Nagy fák vették körül, illetve egy kinti vécébódé magasodott mellette. A kunyhó lakótere csupán egyetlen helyiségből állt. Az egyik falhoz az ágyát rakta Abdiás, szemben vele helyezkedett el a konyhapult és

egy nagyobbacska teatúzhely, ami mind kályha, mind tűzhely gyanánt szolgált. Ezenkívül a falon helyet kapott egy nagy tájkép-festmény hegyekkel, tengerrel és napfelkeltével. Körülötte U-alakban könyvespolc állt, amin sok-sok könyv álldogált, közte 24 kötet, amit ő maga írt tele versekkel.

Abdiás ekkorra, huszonhét és négyötöd éves korára, maga sem emlékezett a számára azoknak a helyeknek, amelyeket már bejárt, sőt még az összes verse címére sem. Mint arra sem, hogy miképpen felejthette el a ruhásszekrény ügyét beköltözésekor. Már csak annyit tudott: be nem fér és pénzt sem szeretne áldozni beszerzésére, így bevált gyakorlatként a ruháit szőnyegként terítette a földre és azon járt. Persze mezítláb, hogy ne koszolja össze őket.

Lényeg, ami lényeg, Abdiás csomagolni kezdett. Ismét.

Az első, amit elrakott a költős füzete után, egy nagy adag élelmiszer volt. Honnan akadt hirtelen kirándulásra kész csomagja? Nála az mindig készenlétben állt arra a nem ritka esetre, ha kedve támadna elindulni. Az ételpakkban a következők rejlettek: tejszó, liszt, tojás, serpenyő, lekvár, aszalt répa, pemikán (tudniillik szárított hús más néven), szárított vadmurok, olaj, halkonzerv, kétszersült és egy régi konzervdoboz egy drótra felfüggesztve. Amit még el akart rakni, az egy gyufásdoboz és egy csomag gyújtós volt. Ja, meg persze innivalós palack. Ezzel hamar végzett. A hegyi levegő hidegnek ígérkezett, mivel eléggé magas hegyet választott, tehát becsomagolt egy pulóvert is. Még kötelet, sátrat,

hálósákat gyömöszölt hatalmas túratáskájába, majd gyorsan megnézte a menetrendet és elindult.

Hosszú-hosszú utazása közben két verset is írt. Ezeket mormolta maga elé, miközben kapaszkodott felfelé a hegyvonulatra.

– *Emberek! Akarom, akarom!*
Zúgó fülemben cseng: takarodj!
Akarok élni! Követellek
haragost, mert feltétel nélkül
arany, őszinte hittel fékül,
nélkülözött fényül hinni,
gubbasztva sarokban vért inni,
uralkodni kell az érzésemen
lebegve rét felett fényévekre
az alabástrom edényeken
táncolva, keringőzve messze,
oldalt, a Plútó mellett tengve.
Mindent feledve, csak szeretve,
fehér ködben rohanni föl, föl!
Oázisban megpihenni,
lyukas betont elfelezni,
ítkot kiáltani a színbe,
okokat keresni a fényben,
nélkülözve minden kételyt: hinni!

(A vers akrosztichonnal íródott.)

– Hallod-e a madarak hangját? – váltott Abdiás lágyabb stílusra a természetet csodálva. – Füttyül rigó, vájja az almát.
Dalolva egy csicsörke elszáll, károlást és csicsergést kreál.

Pataknak vize hegedül,
szellő levélem meg-megül.
Narancs napkorong már lebukik,
utána repülget egy kuvik.
Már az ég is épphogy kék, türkiz,
elzendült esti jel: a kürt is.
Utolsó bíbor sugarakat
lövel ki már elfele a nap.
Feketébe borul a világ,
becsukja szirmát a virág.

A hegy csúcsát nem is látta, hiába emelte magasra a fejét. Csak fogta túrabotját és kapaszkodott. Ment, ment, egészen sokáig. A természet gyönyörű látványt nyújtott. A nyár eleji, üde frissesség dalolt. A fák susogtak, a madarak hosszas trillákkal dicsérték a Teremtőt. Messzebb egy zerge szökellt maga alatt elindítva egy-egy követ, amelyek hangos görgéssel rohantak alá az oldalban. De Abdiást nemcsak a hangok kápráztatták el. Az erdőben mókusokat látott, az átláthatatlan rengeteg pedig megnyugtatta. A fák lombjai közt átsütött a nap, aranytáncot járt az avaron, aztán ahogy feljebb ért, a fenyvesek sötét, puha, hullott tűlevél-párnáin is. Néhány szarvasbogár döcögött a talajon, sőt Abdiásnak még egy siklóhoz is volt szerencséje.

Végre megérkezett a tóhoz! Elakadt a lélegzete. Egy fenyvesekkel és terülő tujákkal övezett tisztás vette körbe a kristálytisztá vizet. A nap fénye ragyogott a víztükrön. A rétecske tündöklött a virágoktól. Ritka, alpesi színeik voltak, táncoltatta őket a szellő. Akadt köztük lila, piros, kék, rózsaszín, fehér, mindenféle. Báránfelhők úszkáltak az égen.

Abdiás megtorpant és beszívta a friss, hegyi levegőt. Sokkal hűsebb volt, mint otthon a „sztyeppén”, ahogy ő nevezte az alföldi rónaságot.

Abdiás szíve lángolt az örömtől. A tengerszem a szó legvalódibb értelmében hívogatta őt. Ám hirtelen valami feltűnt neki, ahogy vetkőzni kezdett. Mi lehetett az? Maga sem tudta. Talán a túl sok virág? Esetleg a nagy szikla a túlsó oldalon? Vagy csupán az, hogy milyen csend van? Lényeg, ami lényeg, egy pillanatnyi körbetekintés után ledobta a ruháit és beleugrott a vízbe.

Úgy meglepődött, hogy elsőnek el is felejtett úszni. A szíve nem egy, hanem három ütemet is kihagyott. Hatalmas karcsapásokkal sietett a part felé. Ugyanis a víz csak 6-8 fokos volt, ezért majd megfagyott Abdiás összes sejtje! Gyorsan, dideregve-remegve felöltözött. Ó, nem így képzelte, nagyon nem így, ezt a fenségesnek vélt kalandot!

Ahogy csalódottan ott fázóskodott, még verset írni sem maradt ereje, egyszeriben a hasa is megkordult, így nekiállt tüzet gyújtani. Amíg a lángok nem csaptak elég magasra, elkezdte kikeverni az ételét. A nagy méretű konzervdobozba, amit hozott, töltött lisztet, tojásport, tejport, vizet és összekeverte, majd kiolajozta a serpenyőt. Azután beleöntötte a tésztát, amiről már biztos rájöttél, hogy palacsintamassza.

Sokáig kellett tartania a tűz felett a serpenyőt, már folyt róla az izzadság, de végre elkészült az éték. Egy lapos kőre helyezte, majd rakott rá egy kanál lekvárt. Ezután elkezdte befalni. De leforrázta a nyelvét, amire persze magadtól is rájössz, ha figyelmesen olvasol. „Ilyen vagyok én: nem jó se a hideg, se a meleg!” – gondolta Abdiás szomorúan és rímeket kezdett faragni.

Másnap reggel, amikor felébredt se nem vacogott, se nem izzadt. Így elégedetten eldöntötte, most már nagyon ügyesen nem fogja magát kínozni, jobban végig fogja gondolni cselekedeteit.

A konzervdobozt már tegnap este elmosta, abba most vizet, pemikánt, vadmurkot, répát tett, majd kettő Y-alakban elágazós botot leszúrt a nedves földbe a tűz hamuja mellett. Elágazásukba tett egy egyeneset is, amire felakasztotta a levesét. Ismét felszította a

lángokat. Amikor elkészült, igen büszke volt magára: képzeljétek, oda sem égette és eszébe jutott, hogy ne forrón tömje be, hanem lerakta húlni a földre és ráadásként arra is rájött, hogyan töltse hasznosan a hűlési időt: elment lebontani a sátrát. Kihúzta a cövekeket, majd a rudakat, amik tartották. Ezután az állványzatot össze is hajtogatta. Végül a ponyva jött.

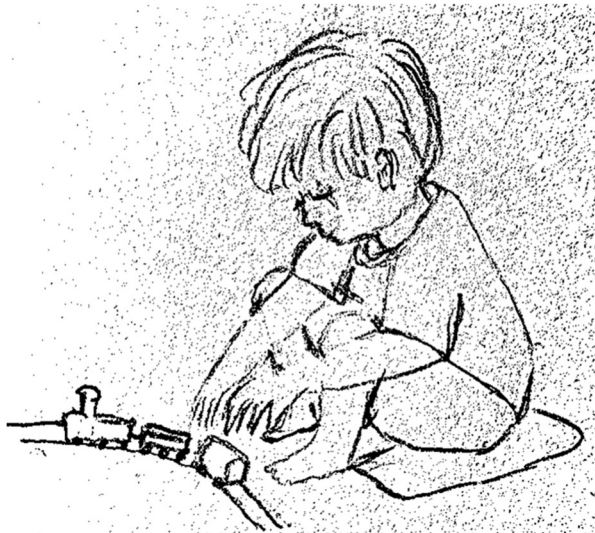
Mire visszatért erdei konyhájához... a kajája eltűnt. Vagyis megfogyatkozva kiborult.

Még a távolban látta a csámcsogó mormota eltűnő alakját és ekkor észrevette a földön szétmaszatolt, finom reggeli maradékát is...

No, de kicsoda volt pontosabban eme furcsa szerzet, aki így pórul járt? A nagyszerű költő, aki már kiskorában is a rímeket próbálgatta.

1. szín

(Kék tapétás szoba, szőrmés, csíkos szőnyeg, rajta a tottyogós korú, borzas hajú Abdiás, néhány játék, kisvonat. Anyuka porol, nagymama Abdiás mellett ül egy fotelben és játszani igyekszik vele.)

Nagymama:
Lám, mily szépen játszadozik, épp csak megtanult beszélni s már be nem áll a szája, akár az apjáié. Az is beszélt egyből és mondta, mondta, egészen, míg a saját feje is bele nem fájdukt a sok zajba!

Anyuka: Bizony, sokat beszél, de okosan el is játszsza a mondandóját! Lám, most is gyönyörködhetünk benne, milyen szépen tolja előre a sínen azt a játékvonatot! De különben nem mondható igazán jó gyermeknek, bár ma különösen nyugodt. Tudja, Nagymama, egyéb időben sokszor kezd hisztizni, mindenféle apróságon, ami csak az eszébe jut. Az ok pedig mindig úgyis ugyanaz: toporzékolni van kedve!

Nagymama: Pedig még csak két éves! Várd ki a végét, mi lesz, ha betölti a hármat! Hajajaj!

Abdiás (fel sem nézve a játékból): Sihuhú, kisbubu!
Indulás, picurkám!... Hű! Szép beszéd! Hihhi!

Anyuka (nevetve): Bizony, az! *(Nagymamához fordulva)*
Mostanában gyakran van ez. Mond valamit, ami rímel,
majd közli, hogy ez szép beszéd.

Nagymama: Látszik, hogy az agya vág, az esze gyors.
Anyuka: Igen, igen. Bár az étvágyával is így lenne!
Gyakorta hagyja ott az egész ennivalóját a tányérján,
alig eszik meg valamit. Csupán a spenótot meg a pizzás
tekercs szélét fogadja el szívesen.

Nagymama: Van ez így! Kinövi. Elérkezik majd az az
idő is, amikor fogyasztani fog mennyiségnek
nevezhető is. Hej, ha kamasz lesz, kiesz majd a
vagyonodból! Az apjával is így volt.

Babérok és babértalanságok

Hát, igen, igaza lett nagymamájának, mert hiába maradt Abdiás mindig is vézna, tizenéves korában annyit evett, mint két felnőtt ember. S, hát, igen igaza volt az anyukájának is, az agya továbbra is vágott. Mire elérte a kamaszkort, már 400 költemény sorakozott a háta mögött és állandóan újabbon járatta az eszét.

Egyik versét először hét évesen mutatta meg a nagyvilágnak. Egy általános iskolásoknak kiírt pályázatra adta be tanító nénije biztatására. Ez a tanító ugyanis felfigyelt a furcsa gyermekre, aki mindenféle háttértudás nélkül úgy ráérezett a rímek és ritmusok világára, hogy szinte bármire képes volt rímes feleletet adni. Az olvasott szöveget még épphogy betűzte, az írással is bajlódott, de máris dőltek belőle a rigmusok.

Abdiást az eredményhirdetőre Ádám, egyetlen, elválaszthatatlan barátja, egyben kedves osztálytársa is elkísérte. Az autóban Abdiás tenyere izzadt, hátradőlt az ülésen és csendben izgult, miközben kicsinyke fejében érzékeny költői képek lobogtak. Ellentétben vele, Ádámnak be nem állt a szája, pedig minimum annyira ült tűkön, mint Abdiás, hiszen nagyon drukkolt csetlő-botló barátjának, hogy végre elismerést szerezzen, ne csak gúnyolódást, amiből bőven kijutott neki az iskolában. Ádámnak eszébe jutott, amikor még szeptemberben toborozták az iskolai focicsapatokat. Egy edzésre elhívták az összes elsős kisfiút, hogy kipróbálhassák magukat. Mindenki bizonyítani akarva állt neki rúgni a labdát. Az edző az

óra alatt az össze ügyes húzást megdicsérte: mindenki kapott egy-egy elismerő szót, kivéve Abdiást. Szegény fiú össze-vissza bukdácsolt, még a saját lábán is átesett és a labdát kevesebbszer találta el, mint a társai lábszárát. Ha megszólalt a síp, akkor az óra végé felé már mindenki egyből Abdiás felé nézett, mit ügyletlenkedett már megint. Ezt követően a lelkes elsős fiúk közül mind járni kezdtek az edzésekre, kivéve Abdiást. Amikor a többiek a bőr rúgták, ő akkor inkább leült, ábrándozott vagy írt. Emiatt sokszor kinevették, vagy leszólták, csakúgy, mint az egyéb testnevelés órai teljesítményét. Akkor is sok beszólás röpült felé, mikor órákon elmerengett és szinte megszűnt számára a külvilág. Ez az ellentét tovább éleződött, amikor az elsős focicsapat megnyerte a megyei alsós versenyt.

Egy kupát kaptak, amit kiállítottak az osztályteremben, sőt mind névre szóló oklevelet is. Minden fiú büszke lehetett, kivéve a kétfalás Abdiást. Így történt, hogy az együttérző Ádám maradt az egyetlen pajtása. „Jó lenne,” – gondolta a kocsiban Ádám. „ha most Abdiás kapna egy hatalmas serleget. Akkor ő is felmutathatna valamit!”

Jóval a rendezvény kezdése előtt megérkeztek már. Abdiás riadtan állt meg az ajtóban anyukája ujjait markolva. Kopár, fehér terembe érkeztek, több, hosszúkás asztal állt benne körbevéve székekkel. Az asztalok előtt kisebb színpadnál gyülekeztek a szervezők. Apukája hátulról noszogatta Abdiást, majd Ádám az első asztalhoz húzta a barátját. Együtt huppantak le az ülőhelyekre. Annál az asztalnál még senki sem gyülekezett. A többenél már pár idősebb gyermek foglalt helyet. A terem fokozatosan telt meg,

végül minden asztalhoz sokan jutottak. Abdiás egy darabig szemlélődött, aztán a fellegekbe szálltak a gondolatai. Az sem nagyon mozdította ki ebből, hogy elkezdődött az eredményhirdetés, hiszen alig tudta követni a program elején a hosszas szöveget arról, hogy mi a pályázat célja, mikor alapult az alapítvány, milyen módon zsűrizték ki az eredményeket. Unalmában elnagyolt, bizonytalan betűivel kezdett írogatni egy lapra. Teljesen elmerült ebben az alkotótevékenységben egészen addig, míg Ádám oldalba nem vágta úgy, hogy majdnem ledőlt a székeréről.

– Ne! – kiáltott fel Abdiás hangosan, paprikavörös fejjel. – Most miattad húztam át, amit írtam! Hogy fogom így elolvasni?! – a termen fojtott nevetés zúgott végig.

– De... – Ádám egy kicsit megszeppent, elakadt a mondatban. A környékükön ülők leplezetlenül vigyorogtak.

– Kackiás Abdiás! Itt vagy? – mondta ekkor a hölgy ismét a mikrofonba, mire Ádám ismét fellelkesült és oldalba bökte barátját.

– Menj ki! Téged szólít!

Abdiás még mindig kicsit ábrándosan oldalgott fel a színpadra. Megszeppentette a tömeg is, amivel szembe kellett néznie.

– Kackiás Abdiás még csak elsős – mondta a hölgy rámutatva. – Ő a legfiatalabb nevezőnk, ezért különdíjjal jutalmazzuk – adott az ifjú költő kezébe egy oklevelet.

– Ezenkívül az alsós kategória első helyezettje címet is elnyerte! – emelte fel a hangját és adott át neki egy nagyobb fajta emlékplakettet, valamint egy

jutalomkönyvet. Taps harsant. Abdiás döbbenten ácsorgott. – Felolvasod nekünk a versedet esetleg? Vagy inkább én?

– Én! – vágta rá hirtelen jött határozottsággal Abdiás. Kihúzta magát, mintha felelne, de nem vette el a könyvet, amit felé nyújtottak, hiszen tudta fejből a verset, mint akkoriban szinte minden költeményét, ezért inkább felvetette fejét, miközben a nadrágja madzagját kezdte zavarában tekergetni. Az elején lassan mondta a sorokat, de aztán egyre jobban beleélte magát a nem rövid mű előadásába. A versszakok végén hatásszünetet tartott, majd felgyorsította a beszédtempóját. Ádámot nézte, aki álmélkodva hallgatta. Aztán anyja könnyes szemeibe és apja büszke arcára tekintett. Teljes odaadással, csengő gyermekhangon szavalt.

– Üde zöld a vadmurok,
friss fű alatt fedőburok.
Lila árvacsalán, odvas keltike
ezer tarka vadvirág kelt ide!
Tündérporos a rétecske,
bárányfelhő siet égre fel.

Az erdő oly nyugodt,
mókus fut az ágakon.
Szajkó fészket építi,
avarban turkál két süni.
Szarvas gyönyörút szökell
a harmatos mezőre.